

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Quot, & q̄unam sint loci Theologici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

ARTICULUS VII.

De locis Theologicis, & sensibus S. Scripturae.

SUMMARI A.

1. Theologia quomodo sit argumentativa?
2. Quaternarius numerus locorum genericus.
3. Auctoritas Divina continet, locos específicos.
4. Auctoritas PP. quanta in Theologia?
5. Qualem fidem faciat ratio, historia, philosophia humana?
6. Sensus S. Script. litteralis & mysticus.
7. Mysticus dividitur in allegoricum, analogicum, & tropologicum.
8. Quid dicendum & sentiendum de sensu accomodatario?
9. Quinam sensus prebeant argumentum Theologicum?
10. Sensus spiritualis sæpè multiplex sub una littera.

§. I.

Quot, & quinam sint loci Theologici?

1. Theologiam esse argumentativam S. D. concludit hic a. 8. & probat partim ex illo Apostoli Tit. 1. Oportet Episcopum irreprehensibilem esse &c. amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem, ut potens sit exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt arguere; partim hæc ratione: Vel intelligitur per argumentationem deductio conclusionum ex principiis, vel probatio propriorum principiorum. Si primum; ex dictis constat, Theologiam esse argumentativam ad instar aliarum scientiarum: si secundum; tunc ceu sapientia & suprema scientiarum ad instar metaphysicæ disputat contra negantem sua principia, ex uno fidei articulo alterum inferendo, quomodo Adversarius unum concedit: quo modo Theologus disputat contra Judæos ex veteri, & contra hæreticos tum ex veteri tum novo testamento. quemadmodum 1. Cor. 15. Apostolus ex resurrectione Christi probat resurrectionem mortuorum. Si verò adversarius nihil concedat, aut credat ex articulis fidei, velut Athei & pagani, solvit rationes, quibus fidem oppugnant, & fidei credibilitatem ostendit. Hæc occasione quarunt Theologi, quinam sint loci, seu sedes argumentorum, è quibus Theologus argumenta depromit, & cum inter illos præcipue recensentur S. Script. quaritur quotnam sint ejusdem sensus, & quis eorum sufficiens ad Theologicum argumentum?
2. D. Th. a. 8. ad 2. ad numerum quaternarium redigit omnes locos, ex quibus Theologia argumenta depromit. Videlicet auctoritatem divinam, dicta SS. rationem naturalem, & auctoritatem philosophorum. Cujus divisionis ratio est: quod aliqua doctrina vel continet in se ipsa auctoritatem divinæ revelationis, vel saltem in illa fundatur. Si contineat, constituit primum lumen, si in illa fundatur, constituit secundum; nam sententia SS. PP. nec non doctrinæ Theologorum Scholasticorum nituntur consequentiis & principiis depromptis ex auctoritate divina per S. Scr. & SS. Canones indicata.

Vel secundo illa doctrina continet luminis naturalis instinctum aut in illo fundatur. Si primum; constituit tertium lumen. Si secundum, constituit auctoritatem philosophorum, His positus sit.

CONCLUSIO I. Primus locus auctoritatis divina est S. Theologia proprius, & continet in se s. locos, nempe S. Script. sive Verbum DEI scriptum. Secundus traditiones Apostolicas, sive Verbum DEI non scriptum. Tertius rotus Ecclesie consensus, quartus. Conciliorum, & quintus summi Pontificis definitiones.

Ratio est: Theologiæ proprium est argumentari ex principiis revelatis: sed ista continentur in s. prædictis, prout suppono ex Tract. de fide. ergo s. prædicti loci, qui reduci possunt ad unum genericum locum Auctoritatis divinæ, sunt proprii Theologorum.

CONCLUSIO II. Secundus locus, comprehendens dicta SS. PP. & Doctorum Theologorum, est proprius Theologiae, sed non quatenus scientifica, sed quatenus probabiliter disputantis.

Ratio est: quia iudicio & doctrina SS. Patrum non est promissa assentientia Spiritus S. sicuti Pontifici & Ecclesie Romanae. Unde magnam quidem faciunt auctoritatem, præsertim si multi vel omnes in unum conspirent, siquidem supponuntur ferre iudicium non ad plaurum, sed ad fidei orthodoxæ regulas efformatum: ideoque faciunt sententiam (teste Esparza a. 3.) proximè, ab Ecclesia definibilem, prout colligitur ex Clement. un. d. S. Tr. §. 1. ubi Clemens V. Nos ad sanctorum Patrum & Doctorum communem sententiam Apostolica considerationis aciem convergentes sacro approbante Concilio declaramus &c. &c. & qui concordibus eorum sententiis refragaretur, temerarius merito diceretur: nihilominus non probat omnino infallibilem & divinam veritatem subnixam auctoritatem: qualis competit S. Scripturis & SS. Pontifici definitionibus. Hinc est celebre illud D. Augustini ep. 19. Solis eis Scripturarum libris, qui Canonici appellantur, didici hunc honorem deferre, ut nullum auctorem eorum in scribendo aliquid errasse firmissimè credam. Alios autem ita lego, ut quantalibet sanctitate doctrinæque præpollent, non ideo verum putem, quia ipsi ita senserunt. Et Hier. in ep. ad Theoph. Scio me aliter habere Apostolos, aliter reliquos tractat ares, illos semper vera dicere, istos in quibusdam, ut homines aberrare.

Ceterum inter omnes SS. PP. maxima semper fuit auctoritas D. Dionysii Areop. quippe familiarissimi Apostolorum, & Pauli discipuli, tanti (ut inquit Esparza) ab omnibus semper habiti, ut nemo audeat ullâ in re illi apertè contradicere. De D. Greg. Naz. & Athanasio ipsemet D. Th. 1. p. q. 61. a. 3. in c. Cujus tanta est in doctrina Christiana auctoritas, ut nullus unquam ejus dictis calumniam inferre præsumserit, sicut nec Athanasij documentis. Præcipue verò eminet inter SS. PP. aucto-

authoritas D. Augustini, quippe ipsorum SS. Pontifici Conciliorum, Scholarum, sapientium acclamationibus celebrata. Quæ de SS. PP. auctoritate dixi, proportionem servatâ, & in gradu inferiori ad auctoritatem quoque Theologorum & S. Script. Interpretum sunt accommodanda.

5. **CONCLUSIO III.** *Ratio naturalis, historia humana tam Ecclesiastica, quam profana, nec non auctoritas Philosophorum sunt loci solum extranei: quia nec continent auctoritatem revelationis divinæ, nec in illa fundantur: nihilominus tamen deservunt ad discursum Theologicum, partim scientificum, cum nempe ratio naturalis est evidens, & cum propositione revelata in ordine ad inferendam conclusionem Theologicam jungitur; partim probabilem, quando ratio non est evidens, sed probabilis tantum.*

4. Addit a. 47. jure merito Esparza, argumentum à pari cum aliis ut permolestem glorioso defendenti, sic penè sit inutile ad veritatem investigandam (ut enim paritas concludendi habeat efficaciam necesse erit superaddi ulteriorem rationem efficacem, quæ sit communis antecedenti & consequenti) alienum esse à Theologo, ut assuescat argumento à pari, eique fidat secundum se præcisè considerato, imò esse in super perniciosum, quando agitur immediatè de DEO, prout eleganter indicavit D. Greg. Naz. or. 1. de Theologia. *Valde, inquit, turpe est, nec turpe solum, sed etiam admodum sultum, & inane, ex humilibus ac terrenis rebus superarum simulacrum sumere, quòdque sicut ait, viventia in mortuis querere.* Similes textus ex D. Dionys. & Athanal. refert Esparza l. cit. In harum inutilium & nimio opere claudicantium paritatem censu numerandam semper existimavi illam paradoxam paritatem, quâ nonnulli Theologi evincere conantur positivum peccati formalis: Virtualis distinctio in divinis præstat, quod persona terminet productionem ad intra; non item natura: ergo eadem distinctio præstabit, quòd in formali peccati bonitas transcendentalis terminet divinam productionem ad extra, non item malitia identificata cum illa: nam quæ, oblecto, umbra paritatis ab ineffabili mysterio Trinitatis, & virtuali distinctione fundatâ in infinita perfectione, ad naturam abjectissimam & infinite imperfectam peccati? sed de hoc suo loco.

§. II

Sensus varius S. Script.

6. **Sensus S. Script.** universim est duplex; *litteralis, & mysticus.* Litteralis est, quem spiritus S. per voces immediatè intendit & significat; Mysticus, quem mediatè per voces intendit & significat. Cujus ratio in c. à S. Doctore traditur. Cum auctor S. Scr. SIT DEUS, potuit non tantum voces, sed etiam res per voces significatas accommodare ad significandum: prout accommodasse constat ex S. Script. ubi secundum Apostolum Heb. 7. lex vetus est figura legis novæ. Sed prior litteralis, & posterior est sensus mysticus: ergo constat, DEUM in S. Script. & litteralem & mysticum sensum intendisse.

Sensus litteralis dividitur in *proprium & figuratum, seu metaphoricum*, ad quem etiam commo-

dè reducitur parabolicus. Ille est, quem ex intentione spiritus S. verba immediatè in propria acceptione significant: iste, quem ex eadem spiritus S. intentione significant in impropria & translative acceptione uti cum dicitur: *Oculi Domini super justos.* Lij *Oculi* non oculos materiales quibus DEUS caret, sed specialem providentiam significat. Sensus Mysticus rursus tripliciter dividitur, in *allegoricum, anagogicum, & tropologicum.* Allegoricus, qui secundum Albertum M. *fidem edificat*, est, cum res immediatè significata in uno tempore militantis Ecclesiæ; significat mysterium aliquod fidei pro alio & sequenti tempore. Sic Apostolus Gal. 4. per duos filios Abrahami allegoricè significari dicit duo testamenta. Et sic totum vetus testamentum erat figura novi. Sic etiam per Lazari resurrectionem SS. PP. figuratam intelligunt justificationem peccatoris, per sessionem Christi super asinum & pullum ejus in Triumphali ingressu Hierosol. Matt. 21. intelligunt regnum Christi primò super veterem synagogam, deinde super gentilitatem. Sensus anagogicus *erigit spem*, & tunc est, quando res per voces significata ulterius significat aliquid pertinens ad vitam æternam, seu Ecclesiam triumphantem. Quo modo Apostolus Heb. 9. per ingressum Sacerdotis in sancta sanctorum intelligit significatum ingressum Christi in Cælum. Sensus tropologicus seu moralis, qui *fovet charitatem*, est, cum res & gesta significata per voces significant aliquid ad morum instructionem, & fovendam pietatem pertinens, quemadmodum illud Deut. 25. *Non alligabis os bovi trituranti* litteraliter de veris bovis intellectum, Apost. 1. Cor. 9. tropologicè intelligit de Concionatoribus, quibus debetur victus à populo. Idcirco communiter 4. enumerantur sensus S. Script. his versibus comprehensi:

Littera gesta docet, quid credas allegoria:

Moralis quid agas: quò tendas anagogia.

Ad sensum spirituales reducitur sensus accommodatus, in quo per quandam allusionem præter, non autem contra sensum à spiritu S. intentum verba S. Script. propter aliquam analogiam & similitudinem accommodantur & applicantur ad aliam significationem, quemadmodum Eccles. 44. de Noe dictum, *inventus est Justus*: &c. accommodatur ab Ecclesia in officio Confessoribus, qui sensus frequentissimus est in divino officio. PP. & Concionatoribus: non tamen est propriè & rigorosè inter S. Scr. sensus adnumerandus, hoc ipso quòd non sit ex intentione spiritus S. sed ex arbitrio & conceptu applicantis: unde nec facit locum Theologicum pro scientifico discursu. sed.

9. **Quares primò.** Quinam ex prædictis sensibus & quandonam præsent Theologo firmum argumentum? Resp. ex quolibet sensu S. Scr. duci efficac argumentum, quancunque certò constat sive per ipsam scripturam, sive per declarationem Ecclesiæ, talem sensum esse intentum à spiritu S. tunc enim etiam certum est, quòd ipsi competat divina, adeòque infallibilis auctoritas: ordinariè tamen & ut plurimum solus sensus litteralis efficac præbet argumentum, ut habet S. D. a. 10. cujus ratio est, quòd sensus litteralis ut